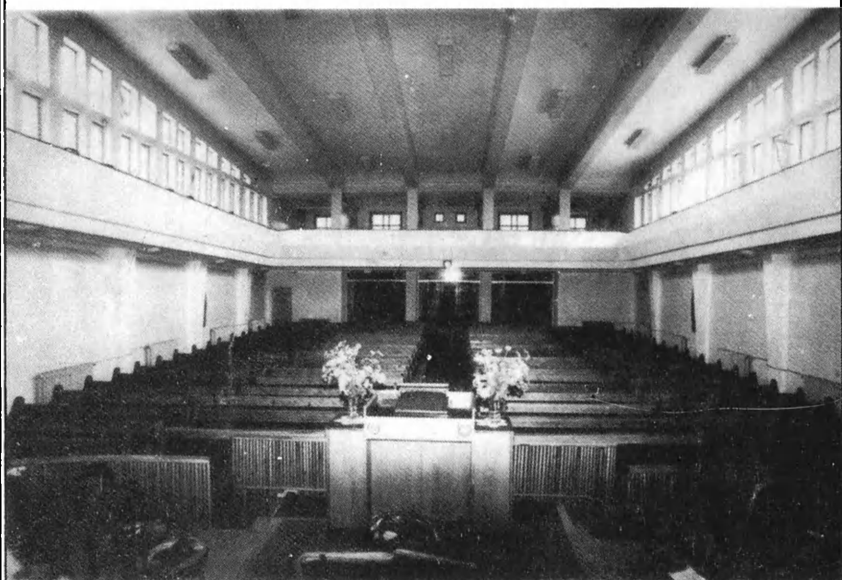
TRANDAFIR SANDRU

PAGINI
DIN ISTORIA UNEI BISERICI

Editura Institutului Teologic Penticostal
București, Str. Carol Davila nr. 81
1994

"În zilele voastre voi face o lucrare, pe care n-aţi crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!"

Habacuc 1:5

"Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioşia Ta!"

Psalmul 115:1

E PRIMĂVARĂ

Urare pentru un păstor
de Costache Ioanid

scrisă cu ocazia aniversării a 50 de ani de viață,
recitată de sora Pușa Răscol în Biserica din Miulești.
(13 aprilie 1974)

E primăvară. Câmpu-i plin de floare.
Vin îngeri albi pe ramuri de cais.
Purtăm în inimi flori de sărbătoare,
un dar al florilor din Paradis.

Al vieții fir tot mai grăbit se toarce.
Dar Paștele ne-aduce-n față iar
un scump prilej când gândul ni se-ntoarce
spre florile-nflorite pe Calvar ...

Pe culme, lângă florile grădinii,
Cerescul Miel pe cruce atârna.
Râdeau în jur, biruitori, rabinii.
Și-o ceată mică, între flori, plângea.

Și-atâtea flori erau ... Dar niciodată
n-au fost mai roșii flori în vreun apus
ca trandafirii cei fără de plată
ce înfloriseră pe pieptul lui Isus.

Acest buchet din sfânta primăvară,
udat de lacrimile-atâtor privegheri,
pe mii și mii de culmi se-nfiripară,
din primăveri în alte primăveri.

Şi iată că o mână părintească
ce poartă grija florilor cereşti
luă un trandafir să-l răsădească
de pe Calvar, aici, la Miuleşti ...

Era cândva o adunare sfântă ...
Poporul asculta cu duh umil.
Cu glas de trâmbiță ce lumi înfruntă,
vorbea cu-nflăcărare un copil.

Era un mugur, un boboc de floare,
răsad de la bunica din Secaş ...
La şaptesprezece ani având chemare
ca Samuel în tainicul locaş.

*

Căci prigonit de tată şi de mamă,
fiind ca Ieremia un ales,
simțea că Cineva de sus îl cheamă,
că Cineva în lume l-a trimes ...

Trecură ani. Şi iar e primăvară
cu albi caişi, cu flori de liliac.
Copilu-acesta de odinioară
e azi la jumătatea unui veac.

Puternic se înalță astăzi rugul
cu roşii flori peste amvonul sfânt.
Jur împrejur e plin de flori belşugul,
şi trâmbița răsună cu avânt.

Şi-acum în casa unde-i bun popasul
şi unde îngeri vin pe albe scări,
poporul slavei îşi înalţă glasul
cu rugăciuni şi binecuvântări.

Iubite frate, tu, păstor al turmei,
oiţele şi mieii cei plăpânzi
întorc privirea spre lumina culmei,
spre ochii lui Isus adânci şi blânzi.

Şi ruga noastră cere cu credinţă
ca să ne dea Cel Veşnic un răspuns,
ca tot mai mult să-ţi toarne biruinţă
din trandafirii pieptului străpuns.

Să fii ca Avraam smerit şi tare,
prieten bun cu Soarele divin!
Ca Isaac, tu să fii în încercare
supus şi-ncrezător în El deplin.

Ca Iacov, să ai calea neclintită
spre binecuvântate fericiri!
Ca Iosif, să fii tare în ispită,
acelaşi în necaz şi-n preamăriri!

Ca Moise, să hrăneşti cu drag poporul,
cu mana ce din cer s-a revărsat!
Ca Iosua, luptând cu Ierihonul,
să faci să cadă ziduri de păcat!

Ca David, să te-avânţi spre a răpune
oştiri de duhuri care dau fiori!
Ca Solomon, să-mparţi cu-nţelepciune
dreptate şi lumină tuturor!

Ca Simon Petru de la Cincizecime,
să te înalţi să spui ce ai de spus!
Ca tânărul Ioan în vremi sublime,
să stai cu drag la pieptul lui Isus!

Ca Pavel, să porţi albele mioare
cu dragoste, cu milă pentru oi,
cu lacrimi sfătuind pe fiecare
ca un părinte-al fiecăruia din noi.

Ca sus în Cer, în albă măreţie,
tu, trandafir de pe Calvar adus,
să poţi cu neştirbită bucurie
să spui nemuritorului Isus:

"Sunt de la pieptul Tău luat odată.
Şi Ţi-am slujit la bine şi la rău.
Acum mă-ntorc cu roadă-nmiresmată,
Isuse drag, din nou la pieptul Tău ...

C-aşa a vrut dumnezeiescul Tată:
din mine, cel luat de pe Sion
şi răsărit la Gura-Honţ odată,
să facă trandafirul din Saron ..."

Aşa să facă veşnica-ndurare
şi hărăzirea tainicei iubiri!
Cu-al ei păstor, întreaga adunare
să fie un buchet de trandafiri! ...

din volumul "Porumbiţe Albe", Bucureşti, Editura "Stephanus",1993
pag 187-191.

PREFAȚĂ

La 9 decembrie 1994 se împlinesc 15 ani de la inaugurarea locaşului de închinăciune al Bisericii Penticostale din Bucureşti, str. Sebastian nr. 43.

Biserica aceasta şi construcția locaşului de cult au o istorie aparte, care merită să fie cunoscute, după cuvântul care spune: ***"Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte"*** *(Exod 17:14).*

Cu mai mulți ani în urmă s-au descoperit în Anglia ruinele unei biserici şi printre ruine o inscripție care arăta că acea clădire s-a construit în una din cele mai grele vremuri. Acest lucru se poate spune şi despre clădirea Bisericii Penticostale "Filadelfia" din Bucureşti, str. Sebastian nr. 43.

Istoria acestei Biserici este istoria unui miracol şi rezultatul unei profeții care mi s-a descoperit în una din cele mai grele perioade ale vieții mele trăite sub regimul totalitar.

Fiecare întoarcere la Dumnezeu constituie o experiență aparte, după cum fiecare credincios ocupă un loc special în planul lui Dumnezeu. Trebuie să mărturisesc că acest lucru s-a petrecut şi cu mine.

Născut într-un sat modest, aşezat într-o regiune pitorească, la poalele munților Zarandului, de pe valea Crişului Alb, am simțit chemarea lui Dumnezeu din fragedă copilărie. Am avut o mamă care de mic m-a învățat să mă rog, rostind rugăciunea "Înger, îngeraşul

meu" şi o bunică întoarsă din America în timpul primului război mondial şi care avea o vie înclinaţie spre religiozitate. În anii copilăriei mele mi-a călăuzit paşii spre Biserica Baptistă din sat, deoarece încă nu luase fiinţă Biserica Penticostală. Îmi amintesc de vizitele unui predicator baptist din alt sat pe care adesea le făcea în casa bunicilor mei. El nu ştia să citească, dar avea cu el o Biblie şi arăta ascultătorilor săi locul unde să citească. În casa bunicilor mei cânta, se ruga, predica şi împărţea revista "Farul". Bunicii mei îl ascultau cu interes şi alături de ei mă număram şi eu. Tabloul acesta nu mi l-au putut şterge deceniile care au trecut.

Neînţelegerile familiale au purtat paşii părinţilor mei spre Arad, unde şi-au căutat servici. Primul trimestru din clasa a II-a primară şi apoi clasa a III-a le-am făcut la Arad. Între timp, în anul 1933, a luat fiinţă Biserica Penticostală din satul meu natal Secaş. Printre primii credincioşi s-a numărat şi bunica mea. Întors de la Arad după primul trimestru şcolar am găsit înfiinţată Biserica Penticostală căreia îi aparţinea deja şi bunica mea. Împreună cu bunica, am început să frecventez biserica. Astfel am devenit un credincios care solicita botezul în apă. Credinţa penticostală fiind aspru persecutată de jandarmi, fraţii, de frica părinţilor mei, mi-au refuzat administrarea botezului în apă pe care eu l-am solicitat în vara anului 1934. Dar nici Domnul Isus nu mi-a acordat botezul cu Duhul Sfânt după care stăruiam.

Într-un vis de neuitat, Domnul mi-a arătat cum se vor depăna anii vieţii mele. Mi-a arătat că valurile lumii mă vor lua, dar când

primejdia va fi mai mare pentru mine "Tatăl meu" mă va smulge din aceste valuri tulburi. Lucrul acesta s-a întâmplat întocmai. ***"El Şi-a întins mâna de sus, m-a apucat, m-a scos din apele cele mari"*** *(Ps. 18:16).*

După terminarea clasei a patra în satul meu, am plecat la Arad pentru a urma Liceul Comercial. Peste ființa mea de copil s-a lăsat un văl al uitării tuturor experiențelor spirituale. Am uitat complet râvna pentru rugăciune care am primit-o de la Domnul în timpul unei boli contactate în urma şocului produs asupra mea, când într-o seară de adunare jandarmii au pătruns în localul de rugăciune, care era în casa unui frate; după ce au eliberat surorile şi copiii, au reținut pe frații bărbați. Am uitat şi prima mea "predică" ținută la vârsta de 9-10 ani într-o seară când n-a fost prezent nici-un frate la adunare. Am uitat stăruința după botezul cu Duhul Sfânt, râvna de a primi botezul în apă. Influențat de spiritul vremii care domnea în timpul acela, am devenit un înfocat naționalist ortodox şi preşedintele unei Societăți Culturale.

Bunica mea privea cu durere, în timpul vacanțelor pe care le petreceam în sat, cum mă îndepărtasem de Dumnezeu şi cum spiritul lui Saul mă domina acum împotriva credincioşilor.

Totul însă s-a schimbat în vara anului 1941, când Domnul şi-a întins brațele şi m-a smuls din apele lumii. În vara aceea s-a produs o mare trezire în satul meu, mulți tineri s-au întors la Domnul, printre ei şi unii dintre prietenii mei. Venit la țară în vacanță, am avut într-o zi o discuție cu doi dintre ei într-un anumit punct al satului. Atunci s-a petrecut în viața mea minunea învierii din moartea spirituală.

A fost suficient să mi se spună câteva versete din Biblie, pentru ca ele să mă trezească din letargia spirituală şi să mă mir, chiar, cum de le-am putut uita.

Momentul acela a fost o cotitură în viaţa mea. Am început să merg la rugăciune şi să particip la strângerile de duminică, ce se făceau de frica jandarmilor, în pădure. Acele adunări tainice în desişul pădurilor, unde se ajungea după mulţi kilometri parcurşi pe jos, de către credincioşii din mai multe sate, aveau în ele mireasma binecuvântată a adunărilor primilor creştini din primul veac.

Venit la Arad pentru câteva zile, primul lucru pe care l-am făcut a fost să pun pe bicicletă mulţimea romanelor şi a cărţilor, care constituiseră una din pasiunile mele cele mai mari, şi să le vând la un anticar pe un preţ de nimic. În marea mea râvnă pentru Dumnezeu m-am despărţit şi de unele cărţi pe care de fapt ar fi trebuie să le păstrez.

Înainte de a încheia vacanţa de vară şi înainte de a mă întoarce în oraş, cam prin luna august a anului 1941 , într-o noapte am primit botezul în apă, efectuat în secret într-o pescărie.

Aşteptam ca de la botezul în apă să mă întorc plin de bucurie. Dar n-a fost să fie aşa, pentru că la botezul meu a mai participat şi o fiinţă nevăzută, Diavolul. Vrăjmaşul acesta pe care mi l-am câştigat prin întoarcerea mea la Dumnezeu, presimţind rolul ce aveam să-l am mai târziu în lucrarea lui Dumnezeu, a pornit împotriva mea o luptă făţişă. În clipa ieşirii mele din apa botezului, în loc să gust din plin bucuria mântuirii, am fost cuprins de un sentiment ciudat de îndoială şi un gând nebun s-a înfiripat în mintea mea: "dar dacă nu există Dumnezeu?" Eu, cel care i-am combătut pe alţii, m-am trezit cu acest gând care de fapt nu era al meu, ci îmi era sugerat de Satan. Războiul spiritual cu

duhurile rele început atunci a durat o vreme. Aşa după cum Domnul Isus, după botezul în apă, a fost ispitit în pustia Iudeii, ceva asemănător s-a petrecut şi cu mine. Hule, pe care mi le aducea cel rău în minte, ca şi când eu le-aş fi scornit, precum şi închipuiri scârboase m-au torturat pur şi simplu sufleteşte. N-aveam curaj să mă destăinui cuiva de teama de a nu fi considerat ori nebun ori stăpânit de alte spirite. Lupta în duh dusă cu cel rău într-un fel m-a ajutat să mă rog mai mult, să stau mai aproape de Dumnezeu şi să stăruiesc după botezul cu Duh Sfânt.

Domnul Isus văzând disperarea mea şi furia celui rău deslănţuită împotriva mea, într-o noapte, mi-a vorbit printr-un vis, arătându-mi desluşit că cel rău încearcă să mă doboare dar că nu va avea nici-o putere asupra mea. Şi aşa a şi fost : am primit izbăvirea din lupta cu cel rău. Am primit botezul cu Duh Sfânt în dimineaţa zilei de 6 ianuarie 1942, cu semnul vorbirii în alte limbi, întocmai ca şi apostolii în odaia cea de sus. Bucuria acestei experienţe înnoitoare m-a făcut să mă simt în cer, şi nu pe pământ.

Botezul cu foc care mi-a fost dat să-l experimentez m-a trecut şi pe la Curtea Marţială din Timişoara, unde în iarna anului 1942 am fost citat să depun mărturie împotriva fratelui care m-a botezat şi căruia jandarmeria i-a făcut proces. Refuzând să pun mâna pe "Sfânta cruce" şi să jur înainte de depunerea mărturiei, printr-o minune dumnezeiască, am fost izbăvit de la o condamnare ce mă aştepta. Fratele care m-a botezat a fost condamnat la un an şi şapte luni de închisoare.

La crucea de până aici, pe care am avut-o din partea părinţilor, din cauza convertirii mele, s-a adăugat şi acest proces. Prigoanele din partea părinţilor şi din partea celui rău n-au reuşit însă să mă

doboare. Mulțumesc lui Dumnezeu că după moartea tatălui meu, în anul 1952, și mama mea s-a convertit, primind atât botezul în apă cât și botezul cu Duhul Sfânt.

Legătura stabilită cu fratele Gheorghe Bradin care locuia în Păuliș, jud. Arad mi-a folosit foarte mult, contribuind la formarea mea spirituală și la o cunoaștere mai bună a lucrării lui Dumnezeu.

În perioada iulie-noiembrie 1944 am fost încorporat și trimis la școala de ofițeri de rezervă, de unde, după evenimentele de la 23 august 1944, am fost trimis la vatră.

După eliberare din serviciul militar, având în vedere libertatea de după 23 august 1944, am primit un îndemn și o mare râvnă să văd lucrarea penticostală reorganizată și pusă în toate drepturile legale de funcționare liberă.

Fără a nutri absolut nici o ambiție personală și fără ca măcar să bănuiesc câtuși de puțin rolul ce-l voi avea în lucrarea de reorganizare a mișcării penticostale, am stăruit pe lângă fratele Bradin și pe lângă alți frați să nu stea nepăsători, ci să înceapă opera de strângere a rândurilor credincioșilor penticostali. A fost o mare surpriză pentru mine când mi s-a propus să fiu redactorul revistei "Vestitorul Evangheliei", iar mai apoi unul dintre reprezentanții asociației și secretarul general. În luna ianuarie 1945 la conferința ținută la Pâncota, jud. Arad, am fost ales, alături de fr. Florea Iulian, ca reprezentant al Asociației Penticostale.

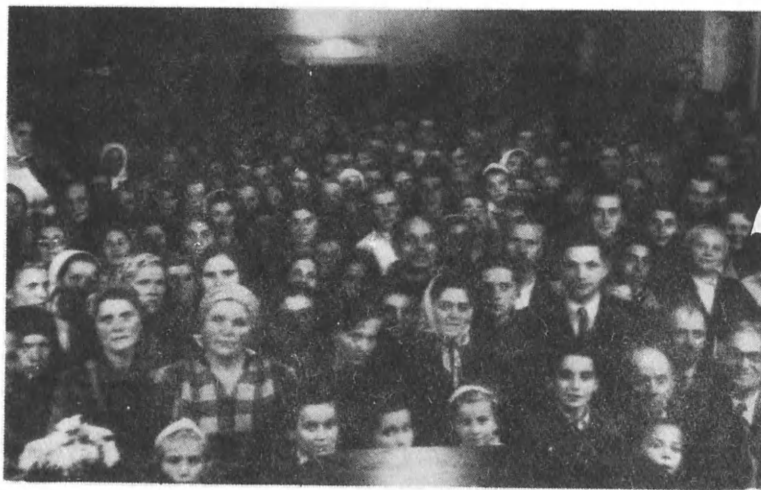
La reorganizarea Asociației care a avut loc la 20 mai 1945 am fost ales secretar general.

În anul 1951, mânat de dorința de a-mi desăvârși studiile, mai ales că s-a închis poarta spre Occident, unde aș fi dorit să studiez la o Școală Biblică, precum și din alt motiv personal, mi-am îndreptat

pașii spre București, unde am dat examen de admitere la Facultatea de Istorie a Universității.

Venit la București cu gândul de a rămâne temporar, aici m-am trezit că sunt reținut pentru cea mai mare parte din viața mea. Eram secretar general la cult și student. În Biserica din șos. Crângași existau unele frământări și unele exagerări de ordin spiritual, frații din conducerea cultului m-au solicitat să preiau conducerea Bisericii de mai sus. La început am refuzat categoric, dar până la urmă Dumnezeu mi-a pus pe inimă să accept.

În una din duminicile din toamna anului 1952, am pășit pragul acestei Biserici fiind purtătorul unei însărcinări, însă nu numai din partea oamenilor, ci și din partea lui Dumnezeu. În timpul nopții de sâmbătă spre duminică, Domnul mi-a vorbit, indicându-mi ce aveam de făcut în Biserica în care voi păși a doua zi. A doua zi am și remarcat semnul înștiințării Domnului avut în timpul nopții.

Locașul Bisericii din Șos.Crângași în anul 1956 în fotografie apare și fr.Bradin și fr. Budeanu

Am venit în Biserica din Crângaşi tot cu gândul de a rămâne numai provizoriu. Însă planul lui Dumnezeu cu mine a fost cu totul altul.

Ceea ce nu acceptasem în anul 1949, când am fost readus în slujba de secretar general, de a fi ordinat, s-a realizat în ziua de 3 mai 1953 în localul Bisericii din Arad - Grădişte, unde făcusem parte în anul 1945 dintre membrii fondatori, iar apoi conducător şi predicator.

Ordinarea ca păstor s-a făcut de către fraţii din Comitetul Executiv de atunci cu prilejul unei şedinţe de lucru ţinute la Arad.

Râvna cu care predicam (vorba unui inspector de culte "prea multă râvnă Domnule Sandru"), dezacordul meu faţă de ordinul de reducere a serviciilor divine, refuzul de a juca rolul pe care mi-l rezerva stăpânirea de a fi un gropar al lucrării lui Dumnezeu, neîndoielnic şi memoriul semnat de mine şi depus la Ministerul Cultelor în ziua de 13 aprilie 1954 prin care justificam atât cu Biblia cât şi cu istoria realitatea fenomenului vorbirii în alte limbi, pe care organele de stat se sileau să-l elimine din practica Bisericilor penticostale, mi-au adus îndepărtarea din lucrare, dar nu numai a mea, ci şi a tuturor celor care au îndrăznit să mă susţină. Practica manipulării totalitare şi-a pus în mişcare maşinaţiile pentru ca să se impună delegaţilor adunaţi în Bucureşti, cu prilejul Adunării Generale Elective din 1-2 iunie 1956, nerealegerea mea ca secretar general. De altfel în anii aceia şi celelalte culte evanghelice trecuseră prin "epurarea" cadrelor de conducere.

În anul 1957 a trebuit să plec şi de la redacţia revistei "Buletinul Cultului Penticostal", iar la începutul lunii august 1958, profitând de lipsa mea din Bucureşti, pe când mă aflam în vizită la mama mea la Arad, în absenţa mea, deci, în ciuda protestului făţiş al membrilor Bisericii din şos. Crângaşi, am fost îndepărtat din slujba de păstor. Şi

pentru că am îndrăznit să nu fiu de acord cu această măsură abuzivă, am fost exclus şi pus sub interdicţie de a intra în vreo Biserică Penticostală sau de altă credinţă.

Scopul era asasinarea mea spirituală şi o "lecţie" pentru cei care vor îndrăzni să crâcnească în faţa autorităţii totalitare represive care urmărea distrugerea bisericilor, folosind de acum toate metodele inclusiv cele "administrative".

Tocmai în acel moment de răscruce din viaţa mea, când se părea că sunt lăsat la discreţia Diavolului şi a instrumetelor sale de distrugere, Dumnezeu mi-a vorbit din nou printr-un vis în care mi-a arătat limpede că voi ajunge să zidesc o biserică în Bucureşti; am văzut în vis locul unde avea să se clădească noul locaş. Omeneşte vorbind era incredibil, ca să se vorbească de o clădire a unui lăcaş de cult în Bucureşti dat fiind atât politica regimului totalitar faţă de Biserică, cât şi faptul că eu eram exclus şi pus sub intedicţie de a mai călca în vreo biserică.

*Loviturile ce le primeam, rând pe rând, au fost astfel manipulate de strategia Diavolului, încât să mă distrugă total. Atunci s-au adeverit faţă de mine cuvintele psalmistului care zice : **"De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, (...) când s-au ridicat oamenii împotriva noastră, ne-ar fi înghiţit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră; ne-ar fi înecat apele, ar fi trecut râurile peste sufletul nostru; ar fi trecut peste sufletul nostru valurile năpraznice. Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinţilor lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din laţul păsărarului; laţul s-a rupt, şi noi am scăpat"** (Ps.124:1-7).*

Domnul mi-a purtat de grijă: mi-a dat şi pâinea cea de toate zilele şi m-a scos şi din groapa în care am fot aruncat ca şi odinioară proorocul Ieremia (Ieremia 38:6).

BISERICA ÎN CONCEPŢIA NOU TESTAMENTALĂ

Cu privire la Biserică există mai multe concepţii şi doctrine.

Aş dori să mă refer în rândurile care urmează la concepţia biblică, aşa cum a intepretat-o Domnul Isus Hristos şi cum au aplicat-o apostolii Mântuitorului.

Sfânta Scriptură nu ne dă o definiţie a Bisericii, ci pur şi simplu proclamă existenţa ei, ca rezultat al misiunii Domnului Isus Hristos pe pământ, ca un rezultat al jertfei Sale de pe crucea Golgotei.

Pentru prima dată cuvântul "Biserică" a fost folosit de Domnul Isus Hristos, când a zis: ***"Şi Eu îţi spun: tu eşti Petru, şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea, şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui"*** (Mat. 16:18).

Tot Mântuitorul a folosit şi pentru a doua oară cuvântul Biserică, când a zis: ***"Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii, şi, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi ca un vameş"*** (Mat.18:17).

Cuvântul Biserică a intrat în limba română din limba latină, care şi ea l-a împrumutat din limba greacă. "Basilica" era edificiul public utilizat de romani pentru probleme administrative. Cuvântul grecesc înseamnă "casa bazileului", adică "casa regelui".

În ceea ce priveşte conţinutul spiritual al cuvântului "Biserică", el are la origine cuvântul grec "ekklesia", adică adunarea poporului. Această instituţie cetăţenească o găsim la Atena şi era formată din toţi cetăţenii chemaţi laolaltă pentru a dezbate problemele importante care priveau bunul mers al cetăţii. Atunci când a fost tradus, în sec. al III-lea î.Hr., Vechiul Testament (Septuaginta), traducătorii au folosit termenul de "ekklesia" pentru adunarea credincioşilor vechi testamentari.

Biserica nu este o instituţie ca oricare alta, ea nu reprezintă localul de închinăciune, ci oamenii credincioşi care, prin întoarcerea lor la Dumnezeu, formează poporul lui Dumnezeu. Credincioşii împreună formează instituția divină numită Biserică şi reprezintă Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, chemată să modeleze sufletul credincioşilor pentru a-i face demni de moştenirea vieţii veşnice. Biserica este chemată să ducă mai departe misiunea Domnului Isus de evanghelizare a celor nemântuiţi.

În zilele noastre, când duhul independenței cutreieră lumea religioasă şi când fiecare vrea să nu mai depindă de cineva; când fiecare vrea să fie conducător, trebuie să ne punem întrebarea: este această concepţie o doctrină nou testamentală pentru Biserică?

Dacă observăm atent felul de vorbire a Domnului Isus, vedem că El a întrebuinţat termenul de "Biserică" la singular şi nu la plural, ca şi când este vorba de o singură Biserică. De fapt acesta a fost şi înțelesul în timpul celor dintâi creştini: ***"Mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet. Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obşte"*** (Fapte 4:32). ***"Toţi stăteau împreună ..."*** (Fapte 5:12).

Gândul unităţii celor credincioşi se va vedea şi mai bine atunci când Domnul Isus va spune: ***"Mai am şi alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, şi va fi o turmă şi un Păstor"*** (Ioan10:16).

Deoarece credincioşii locuiesc în ţări diferite, în oraşe şi sate diferite departe unele de altele, pot exista mai multe locaşuri de închinăciune, pot exista mai multe biserici locale. Toate împreună formează o unitate indisolubilă: Biserica lui Dumnezeu (1Cor.1:2; 11:16,22; 2Cor.1:1; Col.4:15; 1Tesal.2:14; 2Tesal.1:4).

Spiritul de independență este străin de Duhul Sfânt care are un obiectiv măreț: realizarea unității copiilor lui Dumnezeu. ***"Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; şi toți am fost adăpați dintr-un singur Duh"*** (1Cor.12:13).

CUM S-A AJUNS LA CONSTRUIREA CASEI DOMNULUI DIN SEBASTIAN

În viaţa multor slujitori ai lui Dumnezeu au existat perioade de întrerupere în activitatea de slujire. De exemplu în viaţa apostolului Pavel au existat două perioade ale "tăcerii": prima a fost şederea în Arabia înainte chiar de a începe lucrarea apostolică, lucrare la care fusese însă chemat de Domnul Isus (Fapte 9:15-16; Gal.1:17), iar a doua a fost cea care corespunde cu cei doi ani petrecuţi în Cezareea în răstimpul dintre arestarea lui în Templu şi cel al călătoriei de la Cezareea la Roma (Fapte 21:27-33; 26:30-32). Timpul petrecut de Pavel în închisoarea din Cezareea a constituit un timp binecuvîntat din punct de vedere spiritual, "o vreme a tăcerii" când Domnul i-a vorbit, descoperindu-i planul Său măreţ cu privire la Biserică. În urma acestei descoperiri va scrie, probabil în temniţa din Roma, epistola către Efeseni şi celelalte epistole cum sunt cele către Filipeni şi Coloseni.

Lucrarea lui Pavel fusese întreruptă cu ştirea Domnului pentru o perioadă de timp când avea să fie pregătit şi folosit pentru a fundamenta doctrinele Bisericii lui Dumnezeu.

Marele misionar Pavel aparent şi-a întrerupt activitatea pentru ca să dea loc unei perioade care va da naştere epistolelor scrise în temniţă, care vor lumina ca un far drumul ce-l avea de parcurs Biserica creştină.

Ceea ce vreau să reţin este că tot ce se întâmplă în viaţa unui credincios nu se face fără ştirea lui Dumnezeu şi până la urmă tot răul este spre bine. ***"De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său"*** (Rom.8:28).

Departe de mine gândul să mă compar cu marele apostol Pavel, dar ceea ce mi s-a întâmplat mie îşi poate găsi totuşi o oarecare asemănare, după cum poate să-şi găsească asemănare şi pentru alţi slujitori ai lui Dumnezeu.

În urma unui vis pe care l-am avut, dacă nu mă înşel în noaptea de 22/23 august 1959, aveam să înţeleg că şederea mea în ciurul Diavolului avea să dureze mai mulţi ani (Luca 22:31).

Ceea ce este mai interesant este felul cum Domnul mi-a dat de lucru în problema vinderii casei din Arad şi a cumpărării alteia în Bucureşti, problemă care însă m-a absorbit multă vreme fără nici-un rezultat. Domnul mă păstra pentru o nouă lucrare în viitor şi m-a obligat să stau departe de unele acţiuni pe care în râvna mea le-aş fi putut întreprinde şi care ar fi putut compromite revenirea mea la timpul potrivit în lucrare.

Rămăsesem fără serviciu, eram disperat, iar soacră-mea, pe un ton imperativ, mi-a cerut să părăsesc casa în care locuiam împreună cu socrii. În acele zile însă soţia mea a fost alături de mine şi s-a împotrivit hotărârii mamei sale. Şi lucrul acesta m-a salvat. Cel ce a purtat de grijă lui Ilie la pârâul Cherit, mi-a purtat şi mie de grijă într-un mod minunat. (1Împ.17:5-6). Ba la un moment dat mi-a mers aşa de bine, încât am fost ispitit de gândul să nu mai doresc să revin vreodată în lucrare. Prompt, ca un răspuns la acest gând, Domnul m-a lovit cu o mulţime de furuncule care m-au chinuit o vreme, lucru care nu l-am avut niciodată până atunci şi nici de atunci încolo. Am înţeles imediat că era răspunsul Domnului la gândul meu neconform cu voia Lui.

În urma activităţii mele dintre anii 1945-1956 devenisem cunoscut peste hotare, mai ales prin fr. Pavel Budeanu care m-a vizitat în toamna anului 1956, cât şi prin fratele Donald Gee din Anglia, binecunoscut

doctrinar şi lider penticostal internaţional cu care am întreţinut corespondenţă. "Cortina de fier", după cum o definise Churchill, ce se lăsase în mijlocul Europei şi care despărţea Estul de Vest, m-a despărţit şi pe mine de frăţietatea din Occident fără însă a fi uitat.

Revenirea mea în lucrare şi de ce nu şi construirea locaşului de cult din str.Sebastian nr.43, aveau să fie declanşate de două fapte. În primul rând regimul totalitar de la noi începuse să-şi modeleze politica faţă de Occident cu gândul de a schimba imaginea ce şi-o făcuse străinătatea despre ţara noastră. În al doilea rând, evenimentul care a declanşat în mod automat revenirea mea în lucrare a fost invitaţia ce mi-a fost adresată de către Universitatea Oral Roberts din Tulsa, S.U.A., care la propunerea fr.Donald Gee m-a invitat să iau parte la Conferinţa Internaţională ce urma să aibă loc între 12-25 noiembrie 1963.

Dacă n-am avut curajul să mă folosesc de invitaţia din 28 iulie 1958, făcută de fr. David du Plessis, secretarul Conferinţelor Penticostale Mondiale, la propunerea fr. Pavel Budeanu, să iau parte la Conferinţa Penticostală Mondială ce urma să se ţină la Toronto, Canada, de data aceasta, în noile condiţii politice, am uzat de invitaţia aceasta.

Primirea invitaţiei de la Universitatea Oral Roberts şi a biletelor de călătorie nu mi-a adus aprobarea de a participa la Conferinţă, în schimb, la câteva zile după primirea invitaţiei, în ziua de 13 august 1963, s-a semnat actul prin care se anula excluderea mea, iar mai apoi am primit aprobarea de a fi recunoscut păstor, la cea mai modestă Biserică Penticostală din Bucureşti, situată în str.Miuleşti nr.29.

În luna februarie 1964 am luat în primire slujba de păstor al Bisericii, după ce în prealabil Biserica a votat pentru instalarea mea în această slujbă.

Membrii Bisericii din Miuleşti

Prima mea predică ţinută în ziua de 12 februarie 1964, după mai bine de şase ani de întrerupere, a fost din textul de la Ioan 21:1-19 "Ridicarea lui Petru în slujba apostoliei".

Locuiam în cartierul Dămăroaia, lucram la o întreprindere în cartierul Militari şi trebuia să îndeplinesc slujba de păstor în cartierul Rahova. Deci, trebuia să mă mişc în cadrul unui triunghi cu cele trei unghiuri foarte îndepărtate unul de altul. Îmi amintesc că atunci când prima dată am venit la adunare, pe drum m-a cuprins un simţământ de stânjeneală: "Ce caut eu aici în Rahova aşa departe şi de casă şi de servici? De ce nu am fost repus în Biserica din Crângaşi de unde împotriva voinţei Bisericii am fost îndepărtat?" A trebuit să depun un efort pentru a birui acest simţământ şi să nu mă întorc din drum. De unde aveam să ştiu eu că acesta era planul lui Dumnezeu cu mine şi că drumul pentru realizarea unei construcţii în Bucureşti trecea prin Miuleşti.

Odată instalat ca păstor, Domnul a început să lucreze minunat: har în predică şi vindecări divine. Veneau suflete de la mari distanţe. Localul era mic şi necorespunzător; pur şi simplu ne sufocam. În vremea aceea nici nu se putea pune problema să ceri măcar, nu să primeşti, vreo autorizaţie de extindere a localului. Fără nici o autorizaţie, prin credinţă, am început mărirea localului. Autorităţile erau în alertă; cei care lucrau erau ameninţaţi şi chiar determinaţi să înceteze lucrările.

Într-o zi am venit la local şi i-am găsit pe fraţi timoraţi; fuseseră obligaţi să întrerupă lucrul. Vechiul local, aşa cum a fost el, era aproape demolat, să lucrăm mai departe ni se interzicea. Atunci Dumnezeu mi-a insuflat un curaj deosebit, personal am pus primul mâna pe cărămizi, şi fraţii încurajaţi de gestul meu au început să lucreze mai departe până la terminarea lucrării. Rezultatul a fost că am avut un local ceva mai mărişor, dar eu am fost amendat şi îndepărtat din pastoraţie

prin Ordinul Departamentului Cultelor nr.18061/1965 începând cu data de 15 octombrie 1965. Este adevărat că mă făcusem vinovat şi de efectuarea unor botezuri "neoficiale" fără aprobarea împuternicitului Cultelor.

Despărţirea păstorului de turmă la data de 15 octombrie 1965

Am fost atunci atât de mâhnit, încât m-am hotărât să emigrez în America. Gândul meu a fost însă schimbat de o scrisoare primită de la fr. Tivadar din Detroit.

Am înţeles că planul lui Dumnezeu era să rămân pe loc şi să duc lupta mai departe.

După o nouă "tăcere" de aproape doi ani, Dumnezeu a adus noi împrejurări. Pe de o parte stăpânirea făcea eforturi noi să schimbe înfăţişarea ei în faţa străinătăţii, iar pe de altă parte să fiu din nou în atenţia unor organizaţii prestigioase cum este Consiliul Mondial al Bisericilor cu sediul la Geneva, sau cum au fost invitaţiile din 30

Cina de despărţire de fr. Richard Wurmbrand şi sora Sabina înainte de emigrarea lor, servită în familia fr. Vasile Răscol (dec.1965)

decembrie 1966 şi din 29 martie 1967 să iau parte la Conferinţa ce urma să se ţină în Suedia, la Stockholm, între 18-23 aprillie 1967.

Un număr de 36 de fraţi din Biserica din Miuleşti au semnat un memoriu redactat de fr. Caraman Constantin, în ziua de 18 decembrie 1966, memoriu prin care au solicitat revenirea mea ca păstor în Biserica respectivă. Drept rezultat al intervenţiilor făcute pe data de 1 decembrie 1967 mi s-a redat recunoaşterea ca păstor şi cea de redactor şef al revistei "Buletinul Cultului Penticostal"

În ziua de 17 decembrie 1967 am ţinut prima predică prin care inauguram cea de a treia perioadă a lucrării mele. Textul a fost Gen. 50:7-21, iar subiectul "Dumnezeu a schimbat răul în bine".

Planul lui Dumnezeu pentru mine prevedea îndeplinirea profeţiei cu privire la construirea unui nou locaş bisericesc în Bucureşti, într-o vreme când, cel mult se putea obţine aprobare pentru unele modificări, amenajări ale unei clădiri existente, şi nicidecum pentru ridicarea unui locaş de închinare nou şi impunător. Mai mult, era o perioadă când până şi tranzacţiile de vânzare - cumpărare erau sistate. Împins de o mână nevăzută, am căutat un local spre al cumpăra şi spre a-l amenaja. În ciuda interdicţiei de cumpărare, am căutat şi am găsit un modest atelier situat pe un teren din str. Sebastian nr.43. Am cumpărat imobilul fără acte legale şi am aşteptat vremuri mai bune. În sfârşit s-a ridicat interdicţia autentificării actelor de vânzare-cumpărare. Când însă am mers la Departamentul Cultelor pentru aprobare, "domnul Departament" s-a făcut foc de supărare. Cum am îndrăznit să cumpăr fără prealabila lui aprobare. Până la urmă s-a ajuns la o soluţie de compromis, să fiu amendat cu o anumiră sumă de bani. Am scăpat de data aceasta numai cu atât.

Contractul de vânzare-cumpărare s-a autentificat la data de 13 martie 1972.

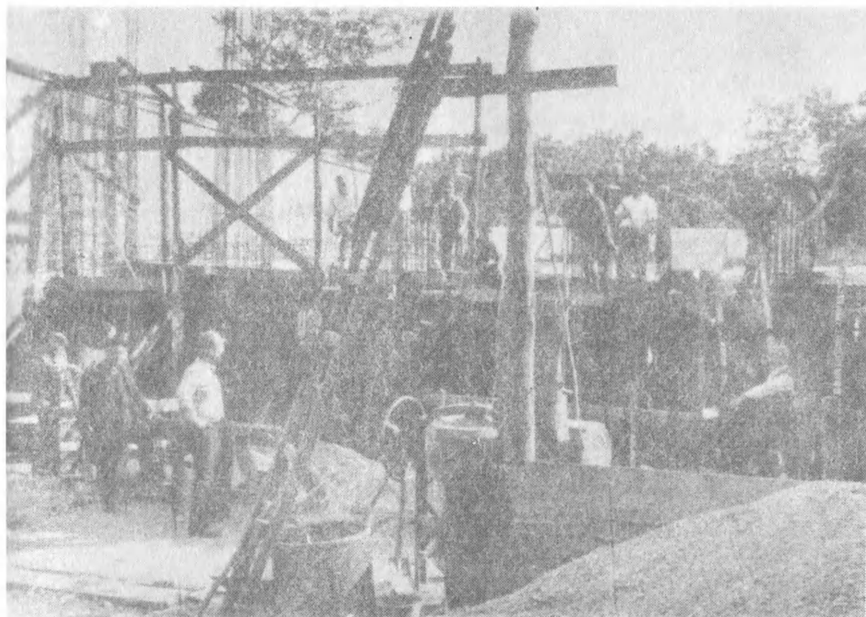
În iarna anului 1973 am trecut printr-o experienţă grea, îmbolnăvindu-mă de o boală gravă, încât am crezut că mi-a venit sfârşitul. Medicul neurolog de la spitalul Colţea mă examina săptămânal, fără să-mi prescrie vreo reţetă şi fără să-mi stabilească un diagnostic. Mă chema zicând: "mai vino şi săptămâna viitoare". Aşa mă chema mereu. Probabil se aştepta ca săptămâna viitoare să nu mai vin defel. Boala se agrava zilnic, încât am ajuns să fiu dus de mâna pe stradă de unul din copiii mei. Rugăciunile şi ungerea cu untdelemn n-au schimbat starea mea. Eu deja, văzând în ce hal am ajuns, mi-am făcut ultimele socoteli. În prima joi din luna februarie 1973, când trebuia să se serbeze Cina Domnului, în Biserica noastră, nici un păstor din Bucureşti nu a fost disponibil. În situaţia în care mă aflam, m-am urcat în autobuz să merg la Biserică. De la staţie până la Biserică m-a dus de mână fr.Carol Agostan, un membru din Biserica noastră. În timpul împărţirii Cinei, abia mă puteam ţine pe picioare, gata, gata să cad. Până la terminarea Sfintei Cine însă s-a petrecut minunea vindecării mele. N-a mai trebuit să mă întorc acasă dus de mână de cineva. Apoi, aşa cum s-a agravat boala din zi în zi, tot aşa din zi în zi mi-a fost mai bine, până la completa mea vindecare. Boala mea a fost diagnosticată în final ca o insuficienţă circulatorie bazală, adică ştrangularea circulaţiei sângelui spre creier. După vindecare, un medic m-a întrebat ce medicamente am folosit pentru că boala aceasta este nevindecabilă. Slăvit să fie Domnul că la El toate bolile sunt vindecabile, mai ales când mai are de lucru cu cineva.

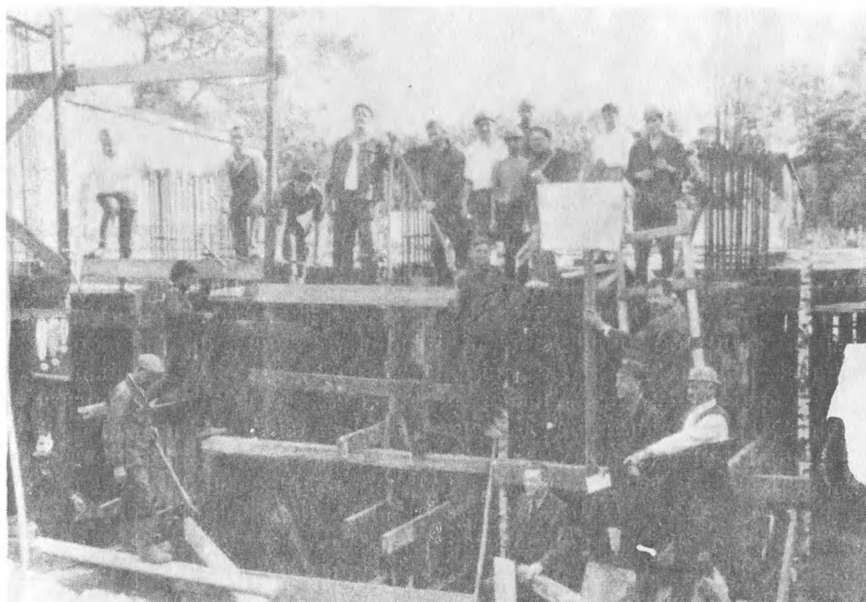
În vara acelui an am reuşit să obţin în sfârşit aprobarea să fac prima mea vizită în America.

Planul de "amenajare" a clădirii micului atelier în casă de rugăciune s-a transformat într-un plan de construire a unui locaş de cult corespunzător. Lucrările au început în ziua de 30 octombrie1972.

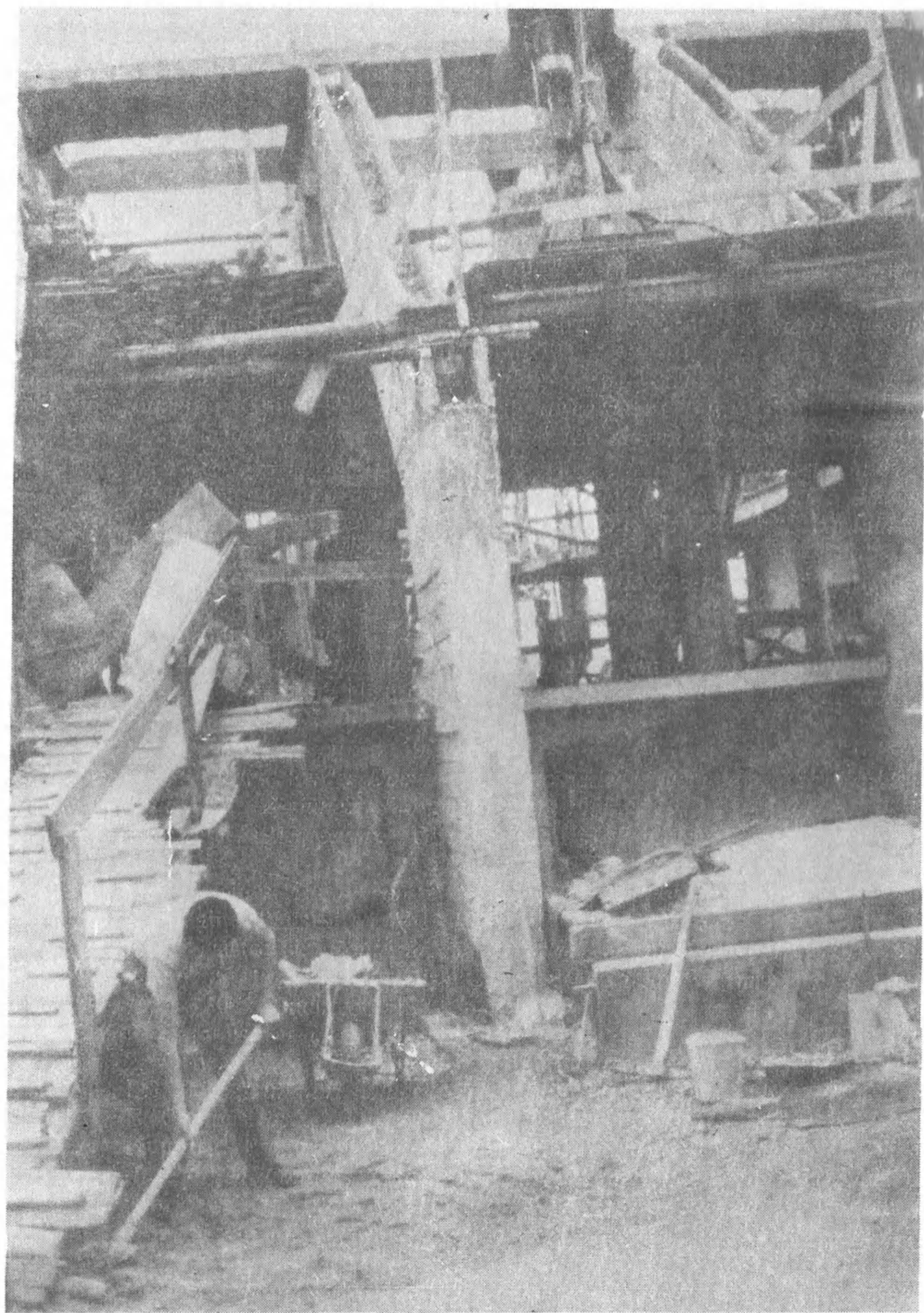
Imagini de pe şantierul locaşului de Cult din str. Sebastian nr.43

Împins de aceeaşi mână nevăzută am mers înainte plutind printre valuri de teamă şi ameninţări. Liderii de la Uzinele Vulcan, din vecinătate, s-au scandalizat: cum în preajma acestei "citadele comuniste" să se ridice o Biserică şi încă una Penticostală? Un frate din conducere, timorat şi el, mi-a reproşat, zicând: "cum de te-ai putut gândi la aşa ceva - să construieşti aici Biserică?"

Primăria a ordonat încetarea lucrărilor şi chiar demolarea a tot ceea ce deja ridicaserăm, până în acel moment. Clădirea care se realizase era un monolit de beton armat tare ca o fortăreaţă ce nu mai putea fi demolată.

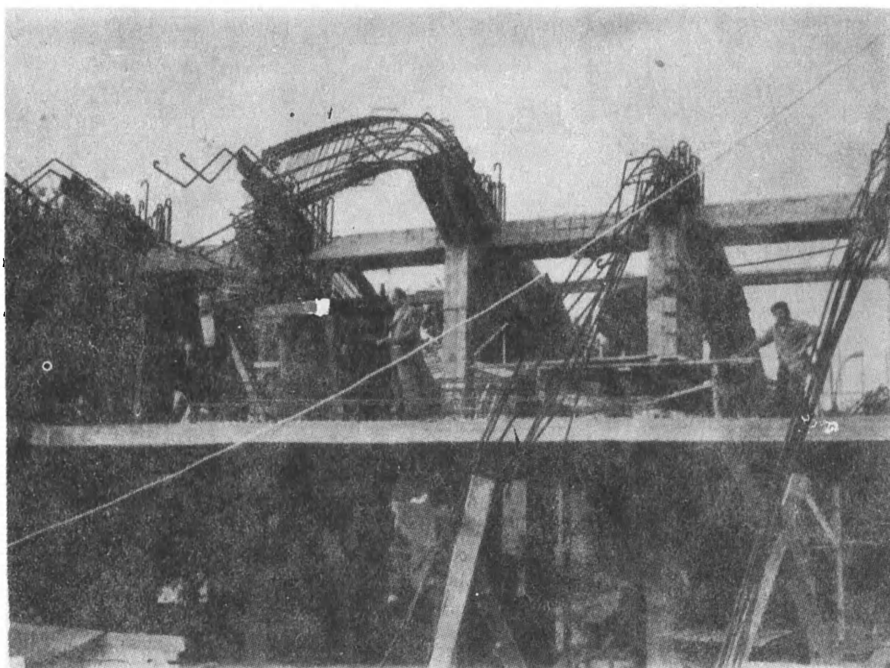
Pe ziua de 18 septembrie 1973 s-au sistat lucrările la clădire. Între 19 septembrie 1973 şi 11 mai 1978 s-a dus un adevărat război cu privire la local. La un moment dat Primăria ne-a dat un teren situat în str.Cilindrului nr.6 în schimbul terenului şi a construcţiei din str. Sebastian nr.43. Până la urmă Primăria a revenit la oferta făcută, părându-i-se că este prea mare terenul oferit. Am fost supus în acest interval la tot felul de presiuni din afară şi din lăuntru: să renunţ la construcţie. La un moment dat mi s-a impus să cedez pur şi simplu clădirea realizată pentru a fi destinată altor scopuri. Îndârjit de comportamentul Primăriei, am spus: "Prefer să beau un pahar cu otravă, decât să semnez o astfel de cedare".

Postul şi rugăciunea Bisericii n-au încetat în acest răstimp. La încheierea unei săptămâni de post şi rugăciune, m-am trezit noaptea din somn, am avut o vorbire în alte limbi şi o tălmăcire din care am înţeles că există un motiv cunoscut de Domnul pentru care a îngăduit să se oprească lucrările, dar că în final lucrarea se va finaliza şi că totul se va termina cu bine.

Pe lângă post şi rugăciune am folosit şi prilejul ce mi s-a oferit prin

vizita unui frate american apropiat casei preşedintelui de atunci al Americii, Carter, rugându-l să intervină la preşedintele Carter pentru ca atunci când Ceauşescu va vizita America-vizită care se perfectase deja-preşedintele american să-i solicite aprobarea finalizării locaşului de închinăciune din Bucureşti, str.Sebastian nr. 43.

La fel au intervenit pe lângă Ceauşescu fraţii Tivadar Petru şi Buia Ioan cu prilejul acelei vizite şi cu ocazia recepţiei de la Ambasada Română din Washington. Care dintre acele două intervenţii au avut eficacitate, este greu de ştiut. Probabil amândouă.

Redeschiderea şantierului după 11 mai 1977

La câteva zile după înapoierea lui Ceauşescu din America, am fost chemat la Primăria Capitalei, unde Dincă, primarul general, mi-a făcut cunoscut că putem să continuăm lucrările, până la terminarea locaşului

Plecarea din localul din Miuleşti - 5 decembrie 1978

Inaugurarea sălii de la demisol - 8 decembrie 1978 (sus)
Fraţii Zopfi şi Anttùri la Inaugurarea sălii de la demisol (jos)

de rugăciune. Auzind aceste cuvinte, am simţit cum mi se prelinge o lacrimă pe obraz. A trebuit să renunţ însă la înălţimea prevăzută în plan şi care avea forma unui turn. Ziua de 11 mai 1978 poate fi considerată ziua de reluare a lucrărilor de la casa de rugăciune, care au continuat fără întrerupere până la terminare. Fraţii şi chiar surorile au lucrat cu multă tragere de inimă. Contribuţia bănească a membrilor, alături de ajutoarelor primite din Norvegia de la Misiunea Penticostală Europeană, din S.U.A., Danemarca, Germania şi Anglia, ne-a ajutat să finalizăm locaşul de rugăciune început înainte cu şapte ani.

În ziua de 8 decembrie 1978 a fost inaugurată sala de la demisol în prezenţa fr. Jacob Zopfi din Elveţia şi a fr. Kai Antturi din Finlanda.

Cu ajutorul Domnului, în seara zilei de sâmbătă, 8 decembrie 1979 a avut loc o ceremonie prin care mi s-au înmânat cheile locaşului de cult de către fr. Emil Bulgăr care a ajutat lucrarea în calitate de inginer constructor. Fr. Tom Erlandsen a dezvelit placa pe care era inscripţia: BISERICA PENTICOSTALĂ FILADELFIA.

În seara zilei de 8 decembrie 1979; fr.Emil Bulgăr înmânează fr.Trandafir Sandru cheile locaşului de cult

Duminică 9 decembrie 1979 în cadrul unei festivităţi de neuitat a avut loc inaugurarea locaşului de cult. Din partea fraţilor din străinătate care ne-au ajutat au participat: fr. Tom Erlandsen, preşedintele Misiunii Europene Penticostale din Norvegia însoţit de fr. Oddvar Johansen, fr. Robert Machish din partea organizaţiei Assemblies of God din S.U.A., însoţit de fr. Samuel Johnson, fr. Lambert DeLong, Superintendent pentru Europa al organizaţiei Church of God, fr. Brian Edwards din partea Organizaţiei Penticostale "Elim" din Anglia. La fel a luat parte dl. Per Borgen, ambasadorul Norvegiei la Bucureşti.

Festivitatea inaugurării din 9 decembrie 1979 cu fraţii oaspeţi la amvon

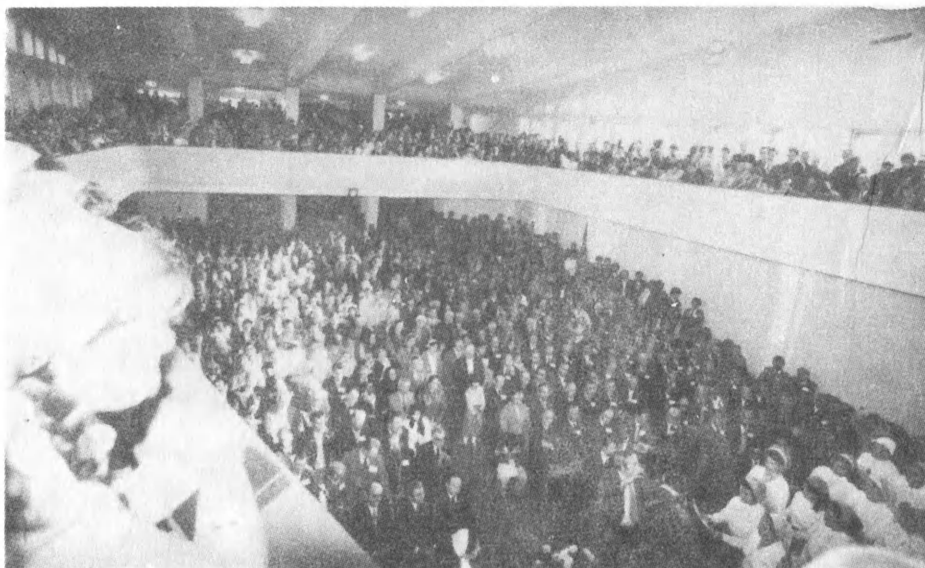
Un act de curaj din partea noastră care a uimit reprezentanţii organelor de Stat a fost prezentarea drapelelor ţărilor care ne-au ajutat pe lângă cel al României, drapelele Statelor Unite ale Americii, Norvegiei, Angliei şi Danemarcei.

Fr.Erlandsen înmânează darul Misiunii Penticostale Norvegiene Europene pentru Biserica "Filadelfia"

La festivitate au fost prezenţi mii de participanţi care n-au mai încăput în sală. Era sărbătorirea unei biruinţe; a fost dată la o parte bariera care ani de-arândul a stat în calea construirii de noi locaşuri de cult. Stăpânirea totalitară a fost nevoită să cedeze în faţa presiunilor interne şi externe, fără însă a renunţa la progamul de distrugere a bisericii; aştepta vremuri prielnice şi mai ales instrumente care să fie viitorii gropari ai lucrării lui Dumnezeu.

Prima mea predică ţinută în Biserica din Sebastian la data de 8 decembrie 1978 a fost din textul de la Fapte 8:26-29 prin care am făcut asemănare între Filip trimis de îngerul Domnului pe drumul Gazei "care era pustiu" şi tristeţea cu care am venit la Miuleşti la serviciul divin din ziua de sâmbătă 15 februarie 1964 şi despre care am vorbit mai sus. Când Domnul te trimite în lucrare, chiar dacă pentru un moment "drumul este

Locaşul a fost arhiplin în timpul festivităţii (sus)
Mulţimea stând în stradă în faţa locaşului (jos)

pustiu" pe viitor el va înflori şi va fi transformat într-o mare binecuvântare. Aşa a fost experienţa mea din anii care au trecut.

În luna ianuarie 1913 prietenii lui Scott, explorator englez care în expediţia de întoarcere de la Polul Sud din 1911 a murit într-un cort, nereuşind să ajungă la baza de plecare, au ridicat pe un munte înzăpezit, vecin cu cortul funerar în care murise acest îndrăzneţ explorator o cruce masivă. Pe această cruce au aşezat o inscripţie pe o placă de marmură cuprinzând câteva cuvinte din una din poeziile lui Tennyson, care spunea: "Luptaţi, cercetaţi şi nu vă daţi bătuţi niciodată!". Aşa au făcut minunaţii noştri fraţi şi surori din Miuleşti, care au jertfit bani şi zile de muncă pentru înălţarea Casei lui Dumnezeu din Sebastian, supranumită de unii bucureşteni "Casa Albă".

Este adevărat că mai apoi mulţi fraţi şi surori ne-au părăsit pentru alte meleaguri mai prielnice. Aşa am pierdut dirijori şi corişti de mare valoare. În locul celor plecaţi, Domnul a adus alte suflete, aşa încât corul,orchestra şi fanfara Bisericii şi-au putut continua activitatea. Astăzi Biserica aceasta are suflete care au primit mântuirea aici, apoi s-au răsfirat în alte ţări şi în multe alte Biserici. Sperăm că toţi vom fi prezenţi la apelul care se va face la ***"strângerea noastră laolaltă"*** (2Tesal.2:1).

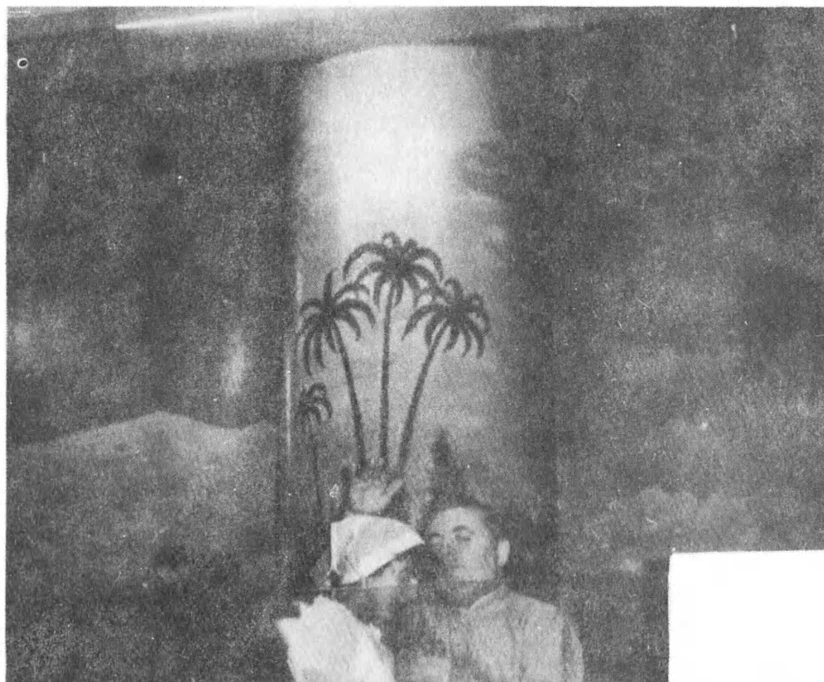
Locaşul de închinăciune din Bucureşti, str. Sebastian nr.43, a reprezentat o mare realizare în ceea ce priveşte prestigiul Bisericii Penticostale din România. Până la urmă şi autorităţile, cu diferite ocazii, s-au mândrit cu această realizare.

În acest locaş s-au sărbătorit .evenimente de mare însemnătate pentru cultul nostru. Cuvântul "cult" este de origine latină şi *"exprimă actul de cinstire al lui Dumnezeu sau de cultivare a sentimentului de cinstire a divinității"* (vezi Arheologia Biblică de prof. dr. Dumitru Abrudan, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti 1994, pag.194).

În cei 15 ani care au trecut, pe lângă ţinerea unor conferinţe pastorale şi diferite festivităţi; s-au oficiat multe căsătorii, binecuvântări de copii şi botezuri în apă.

Candidaţi pentru botez

Efectuarea unui botez - 29 septembrie 1985 (sus)

Fr. Manolescu, dirijorul corului, oferă fr. Sandru un coş cu flori în numele coriştilor, cu prilejul împlinirii vârstei de 60 ani (jos)

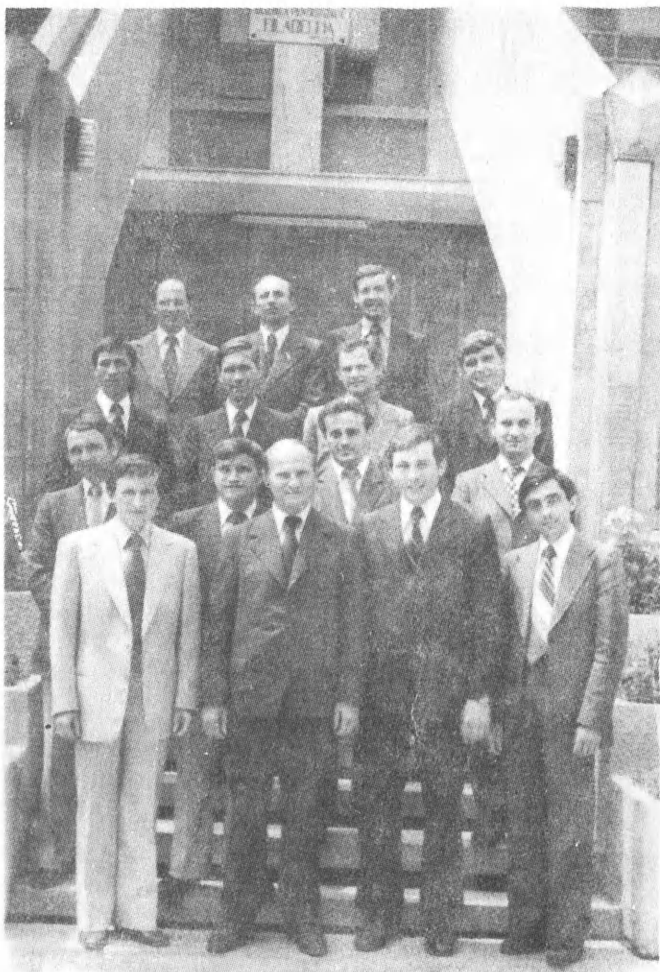

Oficierea unei căsătorii religioase în anul 1990

La 25 mai 1980 s-a sărbătorit absolvirea primei promoţii de seminarişti, în prezenţa fr. dr. Ray Hughes, conducătorul de atunci al Bisericii lui Dumnezeu din S.U.A., a fr. Jakob Zopfi, preşedintele comitetului Conferinţelor Penticostale Europene, a fr. Lambert DeLong Superintendent pentru Europa, a fr. dr. Steve Durasoff pe atunci profesor la Universitatea Oral Roberts şi a altor vizitatori. Ceea ce a constituit originalitatea acestei festivităţi, care merită să fie menţionată, a fost ordinarea tuturor absolvenţilor pentru a zădărnici astfel planurile

Festivitatea din 1980 cu prilejul absolvirii primei promoţii de seminarişti

Prima promoţie de seminarişti din 1980 care s-au evidenţiat şi prin munca depusă la construcţie

prin care se urmărea trimiterea lor "la vatră" şi lăsarea lor în voia sorţii.

Toţi păstorii români şi străini au fost solicitaţi să participe la ordinarea absolvenţilor, fiecare urmând să se roage pentru câte un absolvent, stârnind furia celor care se vedeau puşi în faţa unui fapt împlinit, consfinţit prin prezenţa unor personalităţi străine. Acest fapt şi alte "neracordări" ale mele era menit să-mi scurteze din nou activitatea.

Fr. dr. Ray Hughes predicând la amvonul Bisericii, fiind tradus de
fr. Cristian Vasile Roske

S-a aşteptat însă pregătirea cuiva care să-mi ia locul. Se pare că anul 1985 era anul scadenţei. În ziua de Paşti, un inspector de culte a fost trimis la Biserică să-mi găsească nod în papură. Mi s-au găsit două mari vinovăţii: copiii adunaţi la demisol pentru şcoala duminicală şi vina de a fi cerut Bisericii să se roage pentru fratele Răscol Victor, bolnav, şi care plecase din ţară în urma necazurilor avute de pe urma distribuirii Bibliilor. Din aceste două "vinovăţii" s-a ţesut un raport şi o întreagă poveste.

În cursul audienţei avute la preşedintele Departamentului Cultelor, dl. Cumpănaşu mi-a frecat usturoiul cu acest raport. La încercare mea de a mă dezvinovăţi cu privire la rugăciunea pentru fratele Victor Răscol, motivând că noi suntem Biserică şi când cineva este bolnav şi

suntem chemaţi să ne rugăm pentru el, noi ne rugăm pentru oricine. Aici dl.Cumpănaşu, încercând să mă încurce m-a întrebat: *"Dacă vi s-ar fi cerut să vă rugaţi pentru rege, v-aţi fi rugat şi pentru el?"*. Nici până azi nu ştiu ce-am răspuns.

Măsura imediată a fost interzicerea de a lua parte la Conferinţa Penticostală Mondială de la Zürich. Cel care se pregătea pentru "carieră" a plecat la Conferinţă şi s-a prezentat repede acolo ca reprezentând Cultul Penticostal din România. Între timp Dumnezeu a ţinut să arate că încă nu mi-a sosit ceasul să închei activitatea şi că mai are de lucru cu mine. Dumnezeu a folosit un frate ca să mă scoată din impas.

Înlăturarea mea era urmărită pas cu pas. Nu se mai putea lucra însă ca în 1958 datorită situaţiei internaţionale şi a poziţiei mele externe. Dar se căuta metoda şi unealta potrivită. Unul din fraţii care era destinat să facă acest joc şi care a fost nevoit să părăsească ţara, în decembrie 1986, mi-a scris, făcându-mi următoarea mărturisire: *"pe măsură ce timpul trecea era tot mai dificil pentru mine. Urma să fiu unealta cu care să se dea în cel mai bun prieten al meu, în D-voastră. Maşinaţiile din ..., combinate cu cele din altă parte după cum bine ştiţi erau şi sunt prea satanice. Mă rog sincer să nu le ţină Domnul în socoteală"*.

În fine, spre supărarea celor care au intrat în "jocul" împotriva mea şi îmi săpaseră deja şi groapa, văzându-mă deja căzut în ea; am fost admis să merg la Conferinţă, dar spre deosebire de ceilalţi participanţi, fără familie. În timpul deplasării mele, acasă s-a recurs la o metodă drăcească, care a avut drept urmare plecarea în străinătate a unor membri din familie, cu hotărârea de a nu se mai întoarce în ţară şi pentru că jocul a prins, după o vreme, după terminarea Conferinţei, soţia a fost înştiinţată că i s-a aprobat şi ei plecarea. S-a crezut că prin plecarea

familiei voi pleca şi eu. "Cazul" meu ar fi fost rezolvat altfel, în mod "elegant" iar "locţiitorul" putea să-şi ia scaunul în primire fără greutăţi. Dumnezeu însă a arătat limpede că mai avea de lucru cu mine în ţara aceasta. Printr-un vis minunat, Domnul m-a înştiinţat că voi deveni din nou secretar general şi că voi intra într-o lucrare nouă. De asemenea, mi-a arătat evenimentul epocal care avea să aibă loc în ţara noastră. Această descoperire a fost învăluită într-un simbol care din fericire nu l-am înţeles decât după revoluţie. Istorisind a doua zi descoperirea aceasta unui frate, el a rămas foarte impresionat.

Cu prilejul Adunării Generale Elective ţinute în anul 1986, prima după 30 de ani, a avut loc prin vot secret promovarea unor noi fraţi în lucrare şi realegerea mea ca secretar general, după 30 de ani care au trecut din anul 1956. În faţa lui Dumnezeu, mai aveam de lucru, iar "locţiitorul" pentru mai multă credibilitate avea nevoie de ceva diplome eliberate în străinătate şi apoi să se întoarcă în ţară cu "măturoiul", vorba lui.

Un alt eveniment însemnat în viaţa Bisericii a fost vizita binecunoscutului evanghelist american Billy Graham, din anul 1985. În cadrul unei vizite întreprinse în ţara noastră, pe data de 13 septembrie 1985, a fost programat să predice şi în Biserica Penticostală "Filadelfia" din Bucureşti. Ceea ce merită să fie semnalat este nu numai avalanşa de ascultători pe care miliţia, care înconjura localul, cu greu a putut să-i ţină la distanţă (unii mai îndrăzneţi au venit pe acoperişurile caselor), ci dispoziţia dată de organele statului de a da jos firma Bisericii cu inscripţia "Filadelfia". Mi s-a condiţionat astfel acceptarea lui Billy Graham de a predica în Biserica noastră. A trebuit cu stângere de inimă, la repezeală, să înlocuim această titulatură cu alta, mai ales că o "binevoitoare", care nu ştiu nici astăzi ce "misiune" a avut în Biserica

Serviciul religios cu prilejul Adunării Generale Elective din 14 iunie 1986

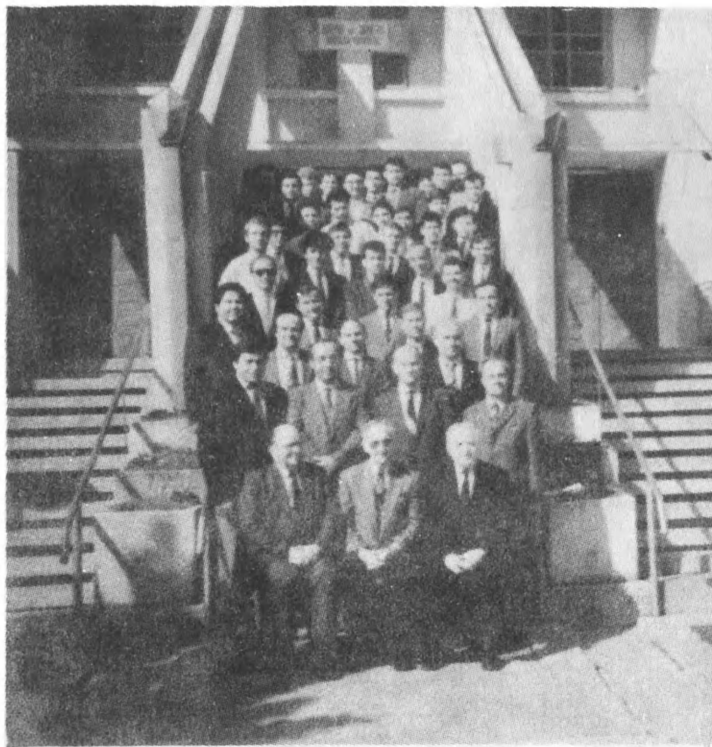
noastră, deoarece după revoluţie a dispărut din Biserică, s-a oferit imediat să procure noua inscripţie. N-am avut ce face şi am acceptat.

Dr. Billy Graham predică la amvonul Bisericii la data de 13 septembrie 1985

Se pare că localul Bisericii a continuat să fie un ghimpe în ochii stăpânirii totalitare mai ales după ce cartierul a fost demolat. Într-o zi, Ceauşescu a trecut pe strada Sebastian şi a ajuns în preajma locaşului a făcut un semn cu mâna la cei care îl însoţeau, cum avea el obiceiul să facă, atunci când decidea soarta unei clădiri. Nu ştiu care a fost semnificaţia semnului, dar cert este că n-a fost un semn de bun augur. În luna august 1989 s-a pornit o adevărată campanie de intimidare împotriva mea, aşa cum se obişnuia, organizat când cineva trebuia forţat să renunţe la ceva de bună voie. Împreună cu administratorul locaşului am fost invitat la biroul vicepreşedintelui Primăriei sectorului

5 şi în faţa unui "auditoriu" compus din tot felul de somităţi ale regimului represiv, am fost făcut cu ou şi cu oţet din pricina locaşului. Am fost supus la tot felul de ameninţări care mai de care mai dure. Am fost amendat cu o mare sumă de bani şi obligat să demolez zidul care împrejmuia localul şi care ocrotea bazinele de combustibil pentru încălzit. Până la urmă, ca nişte vandali, oamenii Primăriei au distrus ei înşişi zidul, avariind bazinele cu combustibil pentru staţia de încălzire. Noroc că a venit revoluţia pentru că cine ştie ce s-ar mai fi întâmplat. De fapt am înţeles că totul făcuse parte din pregătirea psihologică în vederea planurilor ce atentau la existenţa locaşului de rugăciune. Se pare că revoluţia a venit la timp, dacă ar fi venit cu un an mai devreme, ar fi fost şi mai bine.

Dr. Thomas cu prilejul cursului intensiv ţinut în cadrul programului de licenţă în anul 1993

În ziua de 26 iunie 1994 în acest locaş a avut loc o adevărată premieră: decernarea primelor diplome de licenţă în teologie celor 13 absolvenţi ai Institutului Teologic Penticostal de grad universitar şi altor 32 de fraţi păstori. Fr. dr. Cecil B. Knight, preşedintele Institutului Teologic Penticostal din Cleveland (Tenn.), S.U.A., a ţinut predica de bază cu prilejul acestei festivităţi. Finalizarea programului de licenţă s-a făcut prin cursuri intensive ținute de fraţii dr. Thomas, dr. Harold Hunter şi dr. Cecil Knight.

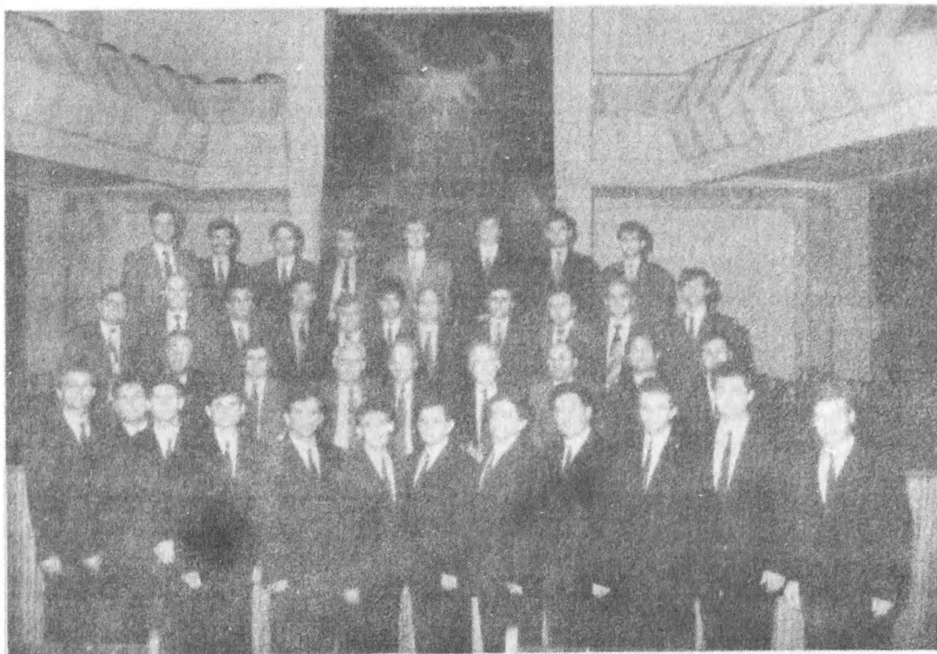
Dr. Harold Hunter cu prilejul cursului intensiv ţinut în cadrul programului de licenţă din anul 1993

Festivitatea înmânării diplomelor de licenţă în teologie celor 45 de fraţi - 26 iunie 1994
- vorbirea fr. dr. Cecil Knight, preşedintele Institutului de Teologie, Cleveland (S.U.A.), tradus de fr. John Tipei (sus)

Vorbirea fr. DeLong tradus de fr. Moişe Gaode, păstorul Bisericii din Viena (Austria) (jos)

Grupul de fraţi licenţiaţi şi conducerea Institutului

După decembrie 1989, biserica noastră a fost vizitată, printre alţi predicatori, şi de către fratele Richard Wurmbrand, care a slujit din Cuvântul Domnului în câteva rânduri, aducând multă zidire sufletească. Prietenia cu sora Sabina şi cu fratele Richard a rămas aceeaşi ca înainte de 1965.

Poate la toate cele de mai sus, relatate foarte succint, ar mai fi trebuit adăugat felul cum sufletele s-au predat lui Dumnezeu în această Biserică. Poate ar fi trebuit adăugat felul cum unii au fost vindecaţi de diferite boli în cadrul ungerii cu untdelemn. N-am fost lipsiţi nici de botezuri cu Duhul Sfânt şi descoperiri divine. Îmi rămâne de neuitat experienţa unei descoperiri divine manifestată în Biserica noastră prin vorbirea în limbi rostită în limba engleză, însoţită de tălmăcire, în ziua de duminică, 24 octombrie 1993, când eram la o mare răscruce în ce priveşte o problemă importantă a lucrării lui Dumnezeu. Domnul mi-a vorbit direct, referindu-se la o taină cunoscută numai de El şi de

mine. Atunci am plâns ca un copil.

Vreau să aduc un omagiu tuturor fraților și surorilor care într-un fel sau altul au ajutat lucrarea Bisericii, în special fr. Șandor Vasile, care a fost alături de mine în conducerea Bisericii. Nu pot uita pe cei care au plecat în veșnicie cum ar fi frații: Cojoc Leon, Macovei Nicolae, Negulici Ioan, Telegaru Matei, Dâmboiu Mircea, sora și fratele Moldovan, sora Goicea etc., etc. Nu pot să nu le amintesc pe surorile care au pregătit mâncarea celor care au lucrat pe șantier în frunte cu sora Artemiza.

Am un cuvânt de mulțumire și pentru cei care, deși în slujba unui regim totalitar, având sarcina să ne încurce, încălcând sarcinile de servici, sensibilizați de Dumnezeu, ne-au ajutat.

Sunt sigur că toți cei ce ne-au întins o mână de ajutor sunt trecuți în evidența lui Dumnezeu. Numai El le va putea răsplăti tuturor.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt pentru toate încercările, pentru toate izbăvirile și pentru toate realizările înfăptuite în această Biserică.

Amin.

Biserica din Miulești

Fraţi şi surori plecaţi din Miuleşti - Sebastian şi stabiliţi în Portland (S.U.A.)

Fr. Sandru predicând în locaşul din Miuleşti (sus)
Surorile bucătărese în 1984 (jos)

Fraţii pe şantier: Emil Bulgăr, Vasile Anton, Ion Lixandru, Constantin Caraman, Vasile Şandor

Congresul din 14 mai 1986

Imprimat la ROMCART S.A.
Bucureşti — România

DE ACELAŞI AUTOR